

Arrest

nr. 313 227 van 20 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDENHOVE *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 15 augustus 2022 binnenkwam, diende op 16 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 31 juli 2022 werden verzoekers vingerafdrukken afgenomen in Oostenrijk (Eurodac).

1.3. Op 29 januari 2024 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 31 januari 2024 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 16/08/2022
Overdracht CGVS: 20/04/2023

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 23 oktober 2023 van 08.38 uur tot 11.55 uur, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat was niet aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent afkomstig van het dorp Mastali in district Kama, Nangarhar. U woonde hier met uw vader, moeder, broer, stiefmoeder en uw drie stiefbroers. Toen u vijf jaar was, trouwde uw vader met uw stiefmoeder. De laatste twee jaar gingen jullie in de zomer naar Arzan Qimat in Kabul. U ging naar school tot de vierde graad en volgde vier à vijf jaar koranlessen.

Nadat uw vader met zijn tweede vrouw trouwde, startten er voor u, uw moeder en uw broer problemen. Uw vader maakte ruzie met uw moeder en sloeg jullie. Daarnaast wilde hij niet meer in jullie levenskosten voorzien. Hierdoor moest uw broer op de velden gaan werken. Op een bepaald moment werd hij echter door uw vader op zijn hoofd geslagen. Hierna kreeg hij migraine en moest u voorzien in de levenskosten van uw moeder, uw broer en uzelf. Drie of vier jaar voor de machtsovername besloot u om te vertrekken naar Europa. U was eerst een jaar in Iran. Hierna was u 2,5 jaar in Turkije. U stuurde geld op naar uw familie, maar uw vader gaf maar een klein deel aan uw moeder en broer en hield de rest bij. Twee maanden voor de machtsovername besloot u om terug te gaan naar Afghanistan. U ging terug naar huis en besliste om samen met uw moeder en broer naar uw maternale oom in Kabul te vertrekken. Twee weken na de machtsovername en nadat u al een week bij uw maternale oom woonde, werd u ontvoerd. Uw vader had tegen uw ontvoerders gezegd dat u een spion was van de vorige overheid. Na zestien dagen werd u vrijgelaten met de boodschap dat u weg moest gaan uit de regio of u zou gedood worden. U vertrok twee weken nadat u werd vrijgelaten. Uw maternale oom financierde uw reis.

Na uw vertrek nam uw vader uw moeder en broer terug mee naar huis.

Na een reis van ongeveer een jaar, via onder andere Turkije, Servië en Oostenrijk, kwam u omstreeks 14 augustus 2022 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 16 augustus 2022.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: een kopie van uw taskera, twee foto's van uzelf in Turkije, twee foto's van uzelf in Iran en een attest van verblijf in het opvangcentrum van Sint-Niklaas.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u dat u de laatste acht à negen maanden last hebt van mentale problemen (CGVS, p.3). U heeft last van stress en nachtmerries (ibid.). U gaf ook aan hiervoor medicatie te nemen, maar kon niet zeggen welke (ibid.). U legde ook een verblijfsattest voor van het opvangcentrum in Sint-Niklaas (zie administratief dossier). Hieruit blijkt dat u er een drietal maanden verbleef voor observatie en intensieve begeleiding (ibid.). U legde verder geen documenten voor in verband met uw mentale gezondheid.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er u tijdens het onderhoud gezegd dat u moest aangeven wanneer u gestresseerd was en er dan een pauze genomen zou worden. Zowel aan het begin van het onderhoud alsook na de pauze werd er gepeild naar hoe het met u ging (CGVS, p.2, 11). U gaf telkens aan dat u in orde was en vroeg nooit om een extra pauze. Ook aan het einde wanneer er u gevraagd werd of u nog opmerkingen had, zei u van niet (CGVS, p.23).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u Afghanistan verliet omwille van familieproblemen (CGVS, p.10-11). U vreest gedood te worden nadat u ontvoerd werd en ervan beschuldigd werd een spion voor de vorige overheid geweest te zijn (CGVS, p.10-11, 23).

Vooreerst was de ontvoering die u beschreef niet geloofwaardig. Zo zei u dat u twee weken voordat u het land verliet, ontvoerd werd (CGVS, p.11). Echter, komt dit niet overeen met uw andere verklaringen, namelijk dat u zestien dagen werd vastgehouden en na uw vrijlating nog twee weken in Afghanistan bleef (CGVS, p.10-11, 15). Verder, kon u niet zeggen door wie u ontvoerd werd (CGVS, p.15). U zei dat ze eruit zagen als taliban, maar dat u dit niet kon bevestigen (ibid.). Het is bovendien niet aannemelijk dat u verklaart dat u zestien dagen werd vastgehouden en elke dag werd geslagen om dan plots zonder enige aanleiding vrijgelaten te worden (CGVS, p.13-14). U kreeg enkel de boodschap dat u moest weggaan uit de regio of u zou gedood worden (CGVS, p.14). Een ander merkwaardig element was dat u de buitenkant van het huis waarin u werd vastgehouden, kon beschrijven (CGVS, p.12). Dit is merkwaardig aangezien u verklaarde dat u, toen u ontvoerd werd, in slaap werd gebracht en pas wakker werd wanneer u al in het huis was (ibid.). Toen de taliban u vrijliet, zorgden ze er dan weer voor dat uw ogen bedekt waren (ibid.). Wanneer u op deze merkwaardigheid werd gewezen, zei u plots dat de taliban u pas blinddoekte toen u uit het huis was (CGVS, p.13). Echter, is het niet aannemelijk dat de taliban de moeite nam om ervoor te zorgen dat u niet wist waar u was, door u buiten westen mee te nemen en u bij uw vrijlating ergens in de woestijn achter te laten, maar dat ze u wel pas blinddoekten nadat u de kans had om het huis en de omgeving in u op te nemen (CGVS, p.12-14). Ten slotte, gebeurde er na uw vrijlating verder niets meer (CGVS, p.15-16).

Uw oppervlakkige verklaringen over de ontvoering en bovenstaande elementen zorgen er dan ook voor dat deze niet geloofwaardig is. Dit heeft een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vrees en uw relaas.

Vervolgens sprak u ook over de situatie met uw vader. Dit was de reden waarom u de eerste keer besloot om Afghanistan te verlaten (CGVS, p.9-10). U stelde dat er altijd ruzie was, dat uw vader gewelddadig was en dat u en uw broer in jullie levenskosten en die van jullie moeder moesten voorzien (ibid.). Echter, zorgt uw lastige thuissituatie er niet voor dat u bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Dit werd ook bevestigd doordat u, nadat u Afghanistan een eerste keer verliet, besliste om terug naar huis te gaan (CGVS, p.10). Hierbij moet nog worden opgemerkt dat u eerst verklaarde dat u vanuit Turkije terug naar Afghanistan werd gedeporteerd (CGVS, p.6) om dan tijdens uw vluchtrelaas te verklaren dat u vrijwillig besloot om terug te keren naar Afghanistan (CGVS, p.9-10). Aan het einde van het onderhoud bevestigde u nog eens dat u zelf besliste om terug te keren omdat u uw familie mistte (CGVS, p.20). Verder wonen uw moeder en broer ondertussen terug bij uw vader (CGVS, p.16). U verklaarde nog dat uw vader ervoor zorgde dat de taliban u ontvoerde. U vermoedt dat hij dit deed omdat hij boos was dat u uw moeder naar uw maternale oom had gebracht of omdat hij bang was dat u wraak zou nemen op hem omwille van alles wat in het verleden gebeurd was (CGVS, p.14-16). Maar, aangezien de ontvoering niet geloofwaardig was en u enkel van uw ontvoerders hoorde dat uw vader achter de ontvoering zou zitten, kan ook hier geen geloof aan worden gehecht (CGVS, p.15-16). U had slechts een vermoeden van de betrokkenheid van uw vader en sprak hier ook nooit met hem over. Uw vader liet bovendien ook zelf niets uitschijnen in die richting aan uw moeder of uw broer (ibid.).

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De kopie van uw taskera ondersteunt enkel uw verklaringen over uw identiteit, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel werden getrokken. Er mag ook niet vergeten worden dat Afghaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Hierdoor hebben ze slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het vluchtrelaas. Zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Met de foto's die u van uzelf neerlegde wilde u aantonen dat u in Iran en Turkije verbleef. Echter, kan hieruit niet worden opgemaakt op welk moment en op welke plaats de foto's werden genomen. Bovendien moet worden benadrukt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond. Daarnaast kan er geen vrees bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofd worden afgeleid omwille uw verblijf in Iran en Turkije.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald.

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619

burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de

machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal

van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld

aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval.

Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde naar school ging en vier à vijf jaar koranlessen volgde (CGVS, p.5). U werkte soms ook op de velden (CGVS, p.10). Ondanks dat u voor uw zestiende een aantal jaren in Iran en Turkije verbleef, koos u er vrijwillig voor om terug te keren naar Afghanistan (CGVS, p.9-10, 20). Bovendien moet worden opgemerkt dat u enkel verklaarde dat u één jaar in Iran en 2,5 jaar in Turkije verbleef (CGVS, p.6). U kon dit op geen enkele andere manier bewijzen. U legde wel een aantal foto's voor van uw verblijf in deze landen, maar zoals eerder werd besproken, kon hieruit niet

worden opgemaakt waar en wanneer deze foto's genomen werden. Hierdoor kunnen deze stukken uw verklaringen niet ondersteunen. Verder bestond uw netwerk in deze landen, wanneer u Afghanistan een eerste en tweede keer verliet, voornamelijk uit Afghanen (CGVS, p.19-20). Dit met uitzondering van het Iraans gezin waar u bij verbleef (ibid.). Ook in België zijn al uw vrienden afkomstig uit Afghanistan (CGVS, p.21).

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (CGVS, p.8). Dit netwerk kan u bestaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Daarnaast beoefent u hier uw religie en gaf u aan dat u niet echt veranderd bent sinds uw aankomst in België (CGVS, p.21). U zei enkel dat u in België uw eigen leven kan leiden (ibid.). Specifieker had u het dan over de mogelijkheid om een relatie te hebben en uw eigen kapsel te kiezen (ibid.). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde Westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving.

U toont dan ook niet in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in Iran, Turkije en België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder. Dit werd ook bevestigd doordat u, zonder dat u hiervoor problemen kende, terugkeerde naar Afghanistan.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU;
- Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker merkt vooreerst op dat hij met ernstige mentale problemen kampt. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn verklaringen en de getuigschriften die hij thans neerlegt. Hiermee werd geen rekening mee gehouden bij de beoordeling van zijn verklaringen. In deze zin voert verzoeker een theoretisch betoog inzake de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, het geheugen en het belang van consistente verklaringen.

Verder meent verzoeker dat de vrees voor diens vader onvoldoende werd onderzocht. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de Afghaanse cultuur die gebaseerd is op een patriarchale samenleving waarin de vaderfiguur centraal staat. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie. Tevens verwijst verzoeker naar de door hem reeds afgelegde verklaringen. Verzoeker benadrukt ook zijn armoedige situatie hetgeen het risico op intra-familiaal geweld verhoogt.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing niet onderzocht of verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten om op te komen tegen het geweld van zijn vader. Verzoeker licht toe met behulp van landeninformatie.

Verzoeker herhaalt nog zijn vrees jegens de taliban en meent dat zijn verklaringen wel degelijk gedetailleerd zijn. Verzoeker bekritiseert voorts de gevolgtrekking van de bestreden beslissing op volgende wijze:

“Vervolgens acht de bestreden beslissing het niet aannemelijk dat verzoeker zestien dagen opgesloten en mishandeld werd door de Taliban en dan plots werd vrijgelaten.

Deze argumentatie is niet serieus, aangezien enige onderbouwing volledig ontbreekt.

Verzoeker verklaart hieromtrent dat hij voet bij stuk hield dat hij geen spion was van de vorige overheid, desondanks de martelingen. Hij aanvaardde liever zijn dood dan iets toe te geven dat hij niet heeft gedaan. Toen de Taliban beseftte dat verzoeker zijn rol bij de vorige overheid niet ging bekennen, lieten ze hem vrij (CGVS interview, p. 13-14).

Verder werpt het CGVS op dat er na de vrijlating van verzoeker door de Taliban verder niets meer gebeurde.

Hierbij negeert de bestreden beslissing volkomen dat verzoeker na zijn vrijlating door de Taliban nog twee weken in Afghanistan moest doorbrengen, omdat zijn oom het geld voor zijn vluchtreis bij elkaar moest krijgen (CGVS interview, p. 15).

Gedurende deze twee weken verstopte verzoeker zich in een moskee (CGVS interview, p. 15).

Met dit element werd er geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Nochtans toont dit opnieuw de gegronde vrees voor vervolging aan in hoofde van verzoeker. Hij verstopt zich na zijn ontvoering totdat hij het land kan verlaten.

Tenslotte wordt de kern van de vrees van verzoeker voor vervolging door de Taliban niet onderzocht in de bestreden beslissing. Verzoeker vreest namelijk gedood te worden door de Taliban, omdat ze menen dat hij een spion van de oude overheid is.

Hoewel verzoeker verklaart geen spion te zijn voor de oude overheid in Afghanistan, is dit irrelevant.

Op grond van artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet is het relevante criterium voor de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging de politieke kenmerken die verzoeker worden toegeschreven door de Taliban, namelijk zijn banden met het oude regime.

Daar verzoeker zestien dagen lang werd vastgehouden en gemarteld door de Taliban door zijn vermeende banden met de oude overheid toont aan dat de Taliban verzoeker beschouwd als een politieke tegenstander. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan opnieuw in de handen te vallen van de Taliban.

Uit recente landeninformatie blijkt dat mensen met banden met het oude regime gevisieerd worden door de Taliban. Het meest recente Algemeen Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken omtrent Afghanistan van juni 2023 stelt het volgende:

“In augustus 2021 vaardigden de Taliban een algemene amnestie uit voor medewerkers en veiligheidstroepen van de Ghani-regering. De amnestie werd herhaaldelijk geschonden. Vergeldingsacties vonden niet op dezelfde schaal plaats als onder het Taliban regime in 2001. Desondanks wordt gemeld dat er Talibanactoren actief op zoek gingen naar medewerkers van de voormalige regering. Er werden oud-medewerkers geïntimideerd, vervolgd, vastgezet, gemarteld of gedood of deze werden het slachtoffer van gedwongen verdwijning of vergeldingsacties. Ook tijdens de verslagperiode ging de vervolging van oud-medewerkers van de Ghani-regering door volgens de VN speciale rapporteur. Volgens een bron konden oudmedewerkers er nooit zeker van zijn dat zij niet op een bepaald moment het slachtoffer zouden worden van een actie van de Taliban, en konden zich dus nooit veilig voelen”.

Ook een rapport van de Speciale Rapporteur van de Verenigde Naties omtrent de mensenrechtensituatie in Afghanistan van 9 februari 2023 bepaalt dat mensen met banden met het oude regime gevisieerd worden door de Taliban in Afghanistan. Dit rapport stelt dat:

“As outlined in his first report, the Special Rapporteur remains seriously concerned about the ongoing targeted and revenge killings of members of the former Afghan National Defence and Security Forces. There are also reports of the killing of more than a dozen prosecutors who had been serving with the former government. These killings have been committed despite the general amnesty declared by the Supreme Leader in 2021. The Special Rapporteur believes that these killings only fuel tensions and animosity within communities and may hamper reconciliation efforts in the future. He renews his call on the de facto authorities to enforce the amnesty and to prosecute individuals involved in the killing and disappearances of former security officers and other officials”.

Verzoeker zijn vrees om bij een terugkeer gedood te worden door de Taliban door zijn vermeende banden met het oude regime wordt volledig onderbouwd door objectieve landeninformatie.

De vrees van verzoeker voor vervolging door de Taliban bij een terugkeer naar Afghanistan is aldus gegrond.

Door een van de kernelementen van de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen schendt de bestreden beslissing flagrant de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.

Gelet op bovenstaande elementen schendt de bestreden beslissing tevens artikel 48/3 Vreemdelingenwet. Verzoeker dient erkend te worden als vluchteling, aangezien aan alle voorwaarden van de vluchtelingendefinitie is voldaan.

Indien uw Raad zou oordelen dat de vervolging van verzoeker door de Taliban omwille van zijn toegeschreven banden met het oude regime geen aanleiding geeft tot de erkenning van de vluchtelingenstatus, quod non, dan dient verzoeker te genieten van de subsidiaire beschermingsstatus in overeenstemming met artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.”

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, betoogt verzoeker dat de veiligheidssituatie in Afghanistan en in zijn regio nog steeds precair is. Hij licht toe aan de hand van landeninformatie. Verzoeker benadrukt zijn persoonlijke omstandigheden als volgt:

“Ten eerste dienen de toegeschreven banden van verzoeker met het oude regime in rekening gebracht worden. De Taliban denkt namelijk dat verzoeker een spion is van de vorige overheid van Afghanistan. Zoals blijkt uit de hierboven geciteerde landeninformatie hebben mensen in Afghanistan met een link aan de oude overheid een hoger risico om slachtoffer te worden van het gewapend conflict. Dit wordt ook bevestigd in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing stelt dat het geweld in Afghanistan doelgericht van aard is, waarbij er sprake is van acties tegen ex-overheidsmedewerkers.

Ten tweede dient ook de psychologische kwetsbaarheid van verzoeker in aanmerking genomen te worden. Verzoeker lijdt aan PTSD, een aandoening die tot stand komt door reeds opgelopen trauma's. Het is onzeker hoe verzoeker zal reageren op een nieuw trauma, zoals bijvoorbeeld een gewapend conflict. Het is zeer waarschijnlijk dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan niet meer kan handelen als een "normaal en voorzichtig persoon" tijdens een gewapend conflict. Hij zal een verminderde capaciteit hebben om de gevaren van willekeurig geweld te vermijden of om hier gepast op te reageren. Dit maakt dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden door willekeurig geweld."

Voorts vormt ook de psychologische kwetsbaarheid van verzoeker en het gebrek aan gepaste psychologische ondersteuning in Afghanistan een grond voor onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert landeninformatie aan waaruit blijkt dat er in Afghanistan een enorm algemeen gebrek is aan gezondheidszorg en concrete psychologische hulpverlening. Sinds de machtsovername van de Taliban is het systeem voor mentale gezondheidszorg in Afghanistan praktisch onbestaande. De toegang tot de reeds schaarse mentale gezondheidszorg wordt bijkomend beperkt voor verzoeker. Verzoeker komt uit een arme familie die woont in Kama, Mastali, Nangarhar. Verzoeker en zijn familie beschikken niet over de financiële middelen om toegang te krijgen tot de reeds schaarse mentale gezondheidszorg. Bovendien wordt de toegang opnieuw bemoeilijkt door de geografische verblijfplaats van de familie van verzoeker. Verzoeker zal louter aangewezen zijn op zijn familiaal netwerk. Zoals hierboven besproken is dit een zeer toxisch netwerk dat gekenmerkt wordt door geweld. Het PTSS van verzoeker zal dan logischerwijze alleen maar toenemen. Deze situatie maakt klaarblijkelijk een onmenselijke behandeling uit.

Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

"Stuk 3: het attest van het opvangcentrum van het Rode Kruis van 22 maart 2023

Stuk 4: de verklaring omtrent zijn traject van drie maanden in het CIBA van 26 mei 2023

Stuk 5: het attest van het aanmeldcentrum van Fedasil".

3.1.2. Op 23 maart 2024 legde de commissaris-generaal een verweernota neer waarin hij stelt dat het door verzoeker aangevoerde middel ongegrond is.

3.1.3. In een aanvullende nota van 21 juni 2024 bracht de commissaris-generaal de volgende stukken ter kennis:

- het EUAA-rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments" van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van Cedoca van 14 december 2023;
- het EUAA-rapport "COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 2 februari 2024.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Wat diens bijzondere procedurele noden betreft, stelt verzoeker dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn psychologische toestand. De commissaris-generaal maakt in zijn verweernota terecht de volgende vaststellingen hieromtrent:

“Verweerder antwoordt ter zake dat op basis van de medische toestand van verzoeker, zoals blijkt uit de neergelegde stukken, niet besloten kan worden dat hij in de onmogelijkheid verkeerde de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Zo blijkt uit de stukken toegevoegd aan dit verzoekschrift dat hij gedurende drie maanden werd opgenomen in het Centrum voor Intensieve Begeleiding van Asielzoekers (CIBA) omwille van slaapproblemen, vermoeidheid, angsten, veel huilen, paniekaanvallen, hoofdpijn en concentratieproblemen. Uit het begeleidingstraject blijkt dat verzoeker last heeft van hartpijn en hartkloppingen, stress en benauwdheid, slaapproblemen en dat hij opzoek is naar zijn identiteit. Het attest van de psychiater vermeldt verder de diagnose van PTSD en dat verzoeker psychotherapeutische ondersteuning nodig heeft en medicatie werd voorgeschreven. Uit de neergelegde stukken wordt echter nergens objectief geattesteerd dat verzoeker zou lijden aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie heeft waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om de essentie van zijn vluchtmotieven op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Bovendien wordt in het medisch attest opgesteld door een psychiater inzake de psychische gezondheid van verzoeker louter vermeld dat hij aan PTSD lijdt, doch bevat het attest geen enkele informatie over hoe men tot deze diagnose kwam en over de aard van de problemen die hiermee gepaard gaan. De attesten lichten overigens geenszins toe op welk vlak de psychologische problemen van verzoeker zich kunnen manifesteren, noch wat de invloed is op de capaciteiten van verzoeker om zijn leven en ervaringen toe te lichten. Daarnaast dient herhaald te worden dat verzoeker steunmaatregelen werden verleend in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, zoals reeds uiteengezet in de bestreden beslissing. Bovendien stelde verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud dat hij de vragen en de tolk goed begrepen heeft (CGVS, p. 23). Noch hij zelf, noch zijn advocaat hebben tijdens het persoonlijk onderhoud enige opmerkingen gemaakt over het verloop ervan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud komt dan ook duidelijk naar voor dat verzoeker volwaardige verklaringen aangaande zijn asielmotieven wist af te leggen en hij de vragen die hem gesteld werden duidelijk begreep. Verweerder merkt daarnaast op dat de verzoeker om internationale bescherming de mogelijkheid heeft om opmerkingen te formuleren tot de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/5quater, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker en zijn advocaat hebben dit echter nagelaten te doen waardoor de verzoeker geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zoals bepaald in artikel 57/5quater, §3, vijfde lid van dezelfde wet. Ook blijft verzoeker in zijn verzoekschrift bij loutere stellingen en licht niet toe welke steunmaatregelen hem dan geboden hadden moeten worden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

Daarnaast vormen deze stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de problemen hun oorzaak vinden in gebeurtenissen die plaatsvonden voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. Een psycholoog of psychiater doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt, zoals ook duidelijk blijkt uit de beschrijving van verzoekers begeleidingstraject van CIBA. Een psycholoog of psychiater is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van de verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. In het licht van het gehele dossier kunnen de medische stukken de voorgaande vaststellingen in verband met de ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven geenszins wijzigen.”

De Raad treedt het voorgaande verweer van de commissaris-generaal, dat op omstandige en pertinente wijze is gemotiveerd, integraal bij.

3.4. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen gegronde vrees kan worden vastgesteld in hoofde van verzoeker daar de verklaringen rondom zijn vermeende problematiek met de taliban geheel ongeloofwaardig zijn (i) en blijkt er uit verzoekers thuissituatie geenszins een risico op vervolging dan wel ernstige schade (ii).

Verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen door het aanhalen van vergoelijkingen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers problematiek met de taliban geheel ongeloofwaardig is:

“Vooreerst was de ontvoering die u beschreef niet geloofwaardig. Zo zei u dat u twee weken voordat u het land verliet, ontvoerd werd (CGVS, p.11). Echter, komt dit niet overeen met uw andere verklaringen, namelijk dat u zestien dagen werd vastgehouden en na uw vrijlating nog twee weken in Afghanistan bleef (CGVS, p.10-11, 15). Verder, kon u niet zeggen door wie u ontvoerd werd (CGVS, p.15). U zei dat ze eruit zagen als taliban, maar dat u dit niet kon bevestigen (ibid.). Het is bovendien niet aannemelijk dat u verklaart dat u zestien dagen werd vastgehouden en elke dag werd geslagen om dan plots zonder enige aanleiding vrijgelaten te worden (CGVS, p.13-14). U kreeg enkel de boodschap dat u moest weggaan uit de regio of u zou gedood worden (CGVS, p.14). Een ander merkwaardig element was dat u de buitenkant van het huis waarin u werd vastgehouden, kon beschrijven (CGVS, p.12). Dit is merkwaardig aangezien u verklaarde dat u, toen u ontvoerd werd, in slaap werd gebracht en pas wakker werd wanneer u al in het huis was (ibid.). Toen de taliban u vrijliet, zorgden ze er dan weer voor dat uw ogen bedekt waren (ibid.). Wanneer u op deze merkwaardigheid werd gewezen, zei u plots dat de taliban u pas blinddoekte toen u uit het huis was (CGVS, p.13). Echter, is het niet aannemelijk dat de taliban de moeite nam om ervoor te zorgen dat u niet wist waar u was, door u buiten westen mee te nemen en u bij uw vrijlating ergens in de woestijn achter te laten, maar dat ze u wel pas blinddoekten nadat u de kans had om het huis en de omgeving in u op te nemen (CGVS, p.12-14). Ten slotte, gebeurde er na uw vrijlating verder niets meer (CGVS, p.15-16).

Uw oppervlakkige verklaringen over de ontvoering en bovenstaande elementen zorgen er dan ook voor dat deze niet geloofwaardig is. Dit heeft een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vrees en uw relaas.”

Verzoeker beperkt zich in hoofddorde tot het herhalen van zijn verklaringen hieromtrent en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij hij echter geheel in gebreke blijft. De Raad treedt de bestreden beslissing bij dat verzoekers verklaringen oppervlakkig, gebrekkig en bovendien tegenstrijdig zijn, waardoor er geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

De Raad acht het verder wel degelijk ongeloofwaardig dat de taliban verzoeker zomaar lieten gaan. Het verweer dat de taliban verzoeker lieten gaan omdat hij niet wilde bekennen, is niet aannemelijk. Indien verzoeker werkelijk werd verdacht van spionage hadden de taliban, mede gelet op de landeninformatie aangereikt door verzoeker, zich niet laten tegenhouden door het gebrek aan een bekentenis bij het nemen van hun vergeldingactie. Immers getuigt de landeninformatie aangereikt door verzoeker van uiterst gewelddadige acties tegen voormalige overheidsmedewerkers (Algemeen Ambtsbericht juni 2023; *Situation of Human Rights in Afghanistan* februari 2023), hetgeen redelijkerwijze ook van toepassing was geweest op verzoeker indien hij werkelijk werd verdacht van spionage.

Voorts insinueert verzoeker dat de taliban geen verdere acties ondernomen vanwege het gegeven dat hij zich in de moskee verborg. Echter getuigt de vrijlating van verzoeker door de taliban al op zichzelf van een gebrek aan intentie vanwege de taliban om verdere acties te ondernemen.

Gelet op het feit dat er voldoende elementen zijn waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problematiek met de taliban, dringt een verder onderzoek zich niet op.

Vervolgens merkt de bestreden beslissing terecht op dat de problematiek met diens vader niet tot een gegronde vrees in hoofd van verzoeker doet besluiten:

“Vervolgens sprak u ook over de situatie met uw vader. Dit was de reden waarom u de eerste keer besloot om Afghanistan te verlaten (CGVS, p.9-10). U stelde dat er altijd ruzie was, dat uw vader gewelddadig was en dat u en uw broer in jullie levenskosten en die van jullie moeder moesten voorzien (ibid.). Echter, zorgt uw lastige thuissituatie er niet voor dat u bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Dit werd ook bevestigd doordat u, nadat u Afghanistan een eerste keer verliet, besliste om terug naar huis te gaan (CGVS, p.10). Hierbij moet nog worden opgemerkt dat u eerst verklaarde dat u vanuit Turkije terug naar Afghanistan werd gedeporteerd (CGVS, p.6) om dan tijdens uw vluchtrelaas te verklaren dat u vrijwillig besloot om terug te keren naar Afghanistan (CGVS, p.9-10). Aan het einde van het onderhoud bevestigde u nog eens dat u zelf besliste om terug te keren omdat u uw familie mistte (CGVS, p.20). Verder wonen uw moeder en broer ondertussen terug bij uw vader (CGVS, p.16). U verklaarde nog dat uw vader ervoor zorgde dat de taliban u ontvoerde. U vermoedt dat hij dit deed omdat hij boos was dat u uw moeder naar uw maternale oom had gebracht of omdat hij bang was dat u wraak zou nemen op hem omwille van alles wat in het verleden gebeurd was (CGVS, p.14-16). Maar, aangezien de ontvoering niet geloofwaardig was en u enkel van uw ontvoerders hoorde dat uw vader achter de ontvoering zou zitten, kan ook hier geen geloof aan worden gehecht (CGVS, p.15-16.). U had slechts een vermoeden van de betrokkenheid van uw

vader en sprak hier ook nooit met hem over. Uw vader liet bovendien ook zelf niets uitschijnen in die richting aan uw moeder of uw broer (ibid.)."

De Raad merkt hierbij vooreerst op dat, gelet op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen omtrent de taliban, de problematiek van diens vader geen verband houdt met het Vluchtelingenverdrag daar er uit deze louter familiale problematiek niet blijkt dat hij vervolging vreest omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Vervolgens merkt de bestreden beslissing op dat verzoekers vrijwillige terugkeer naar Afghanistan, en naar zijn familie, een werkelijke vrees in diens hoofde geheel ondergraaft. Het voorgaande getuigt minstens van een gebrek aan ernst wat de verklaarde vrees betreft. Bovendien doen verzoekers flagrant tegenstrijdige verklaringen op dit punt afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. In deze zin merkt de Raad op dat het geweld jegens verzoeker beperkt bleef tot ruzies en sporadische geweldsincidenten waarbij verzoeker vuistslagen kreeg. Zonder te willen minimaliseren, kan bezwaarlijk worden gesteld dat een zulk situatie blijk geeft van voldoende ernst om te spreken van ernstige schade. Dit temeer nu kan worden vastgesteld dat verzoeker een volwassen man van 19 jaar oud is. Aldus kan worden verwacht dat verzoeker zich voldoende kan verzetten tegen zijn vader.

Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over kindergeweld in Afghanistan volstaat verder niet om aan te tonen dat verzoeker in Afghanistan werkelijk wordt bedreigd en vervolgd door zijn vader of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Aangaande verzoekers betoog dat hij omwille van zijn medische problematiek een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet gelet op het gebrek aan gepaste gezondheidszorg in Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. In zoverre verzoeker zich beroept op zijn medische situatie *an sich*, dient hij desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)"*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie.

Aangaande de door verzoeker persoonlijke omstandigheden, waarbij hij verwijst naar zijn familiale situatie en de verdenkingen van de taliban, merkt de commissaris-generaal terecht het volgende op in zijn verweernota:

“Wat betreft de persoonlijke omstandigheden van verzoeker in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, merkt verweerder voorts op dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Hoe lager de mate van het willekeurig geweld, hoe meer verzoeker aldus het bewijs moet leveren dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Voor zover verzoeker zijn psychologische problemen aanmerkt als een persoonlijke omstandigheid, blijkt nergens uit de voorgelegde medische attesten dat verzoeker met cognitieve moeilijkheden kampt die hem niet in staat stellen om gevaarlijke situaties in Afghanistan naar behoren in te schatten. Bovendien heeft verzoeker geenszins aannemelijk gemaakt dat hij geen netwerk meer zou hebben in Afghanistan waarop hij kan terugvallen. Zo wonen verzoekers vader, moeder en broer, waarmee hij nog steeds contact heeft in hetzelfde dorp (CGVS, p. 8). Waar verzoeker aanhaalt dat hij geen veilig netwerk heeft bij terugkeer gezien zijn familiesituatie en zijn gewelddadige vader, merkt verweerder op dat, zoals reeds vastgesteld in de bestreden beslissing, deze problemen geen vervolging of ernstige schade uitmaken in de zin van het Verdrag van Genève. Overeenkomstig artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet moeten daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève namelijk ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen. Dat verzoeker wijst op zijn moeilijke thuissituatie waarbij er vaak ruzies waren, hij met zijn moeder en broer in één kamer woonde en in zijn eigen levenskosten, alsook van zijn moeder en broer moest voorzien op een reeds jonge leeftijd is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van daden van vervolging in de voormelde zin. In dit verband dient er nog op gewezen te worden dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, sinds ongeveer 5-jarige leeftijd tot 13 of 14-jarige leeftijd in de door hem geschetste thuissituatie toch naar school kon gaan en koranlessen kon volgen en zelfs zonder enige problemen in 2017 of 2018 uit Afghanistan kon vertrekken (CGVS, p. 5, 7). Verzoeker besliste bovendien zelf om naar huis terug te keren na zijn verblijf in Iran en Turkije omdat ‘hij zijn familie miste en het saai was’ (CGVS, p. 20). De vaststelling dat hij kon terugkeren naar zijn eigen huis waar zijn vader nog steeds woonde en daar ongeveer twee maanden verbleef ondermijnt dan ook in sterke mate zijn vrees ten aanzien van zijn vader (CGVS, p. 8). Ten slotte dient vastgesteld dat verzoekers maternale oom ook een mogelijk netwerk vormt in Afghanistan waarop verzoeker kan terugvallen aangezien hij eerder al bij hem terecht kon en zijn maternale oom zelfs zijn reis financierde door eigendom te verkopen waardoor kan worden aangenomen dat hij in staat is om voor verzoeker te zorgen (CGVS, p. 10, 11, 15). Verzoeker maakte overigens melding van andere familieleden in Nangarhar en een paternale oom in Kabul (CGVS, p. 5). Verzoeker maakte aldus doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een ernstig risico loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dient nog eens benadrukt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn vader hem heeft laten ontvoeren door de taliban, zoals reeds in de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd. Gelet op het geheel aan informatie en elementen meent verweerder dat er in hoofde van verzoeker geenszins een dermate verhoogde kwetsbaarheid werd aangetoond waardoor verzoeker een groter risico loopt dan andere Afghanen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.”

De door de commissaris-generaal aangevoerde argumenten zijn pertinent, correct en worden bijgetreden door de Raad.

Verder voert verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP